

La bandera catalana és considerada subversiva. Si la poseu al balcó, us la fan treure.

Editorials

La Casa del Poble

Continua sense resoldre's, malgrat les repetides promeses de l'energic i excel·lentíssim senyor Portela Valladares, ministre de Governació d'allò més republicà —el qual la situació dels estats polítics, sindicals, culturals, etcètera, especialment els de la classe obrera, que es troben clausurats a conseqüència dels fets d'octubre. Entre aquests hi ha la Casa del Poble de Barcelona, dels carrers Primer de Maig i Rull, en la qual hi havia les oficines centrals de totes les nostres organitzacions.

etc., i per ara no han dit enlloc que hi hagués responsabilitats a aquelles entitats, després de les que ja es substàncien contra alguns camarades que van processar, i en particular contra el President de la U. S. C., company Comorera.

Més d'una vegada, adhoc quan mantenien encara l'estat de guerra, ens ha promès com a cosa inamovible la recobertura d'aquell local. L'autoritat militar i la judicial hi convenen. El darrer cop, el senyor Ancaranga, com a secretari de la Conselleria de Governació, ens va dir que hi havia informe favorable, però que no s'atrevia a resoldre esperant que amb el nou Govern —era abans de l'última crisi— nomenarien governador general definitiu i ell decidiria. Però el nomenament ha quedat per fer, i la Casa del Poble continua tancada.

Passat per la Censura

Aquesta situació no és lògica. Si hi ha entitats domiciliades allí que continuen actuant legalment en altres locals i per què no poden tornar a instal·lar-se a llur domicili? El nostre setmanari també apareix complint tots els requisits legals i a més els que imposa la situació actual. Per què, doncs, no pot continuar al seu antic estatge, i disposar del nostre arxiu administratiu i de redacció, en el qual no pot haver-hi evidentment matèria delictiva de cap mena? Ara només se'n irrogenen perjudicis, que expliquen en part les dificultats que sofria la nostra publicació. També és inútil, per no dir nociu, mantenir tancats serveis comuns com la magnífica Biblioteca de la Casa del Poble, la perruqueria, el cafè i altres. En últim cas, podrien mantenir clausurades les secretaries que els interessin, però no és explicable prolongar una clausura general que perjudica entitats ben diverses i serveis d'interès general.

Per a una gran massa obrera barcelonina, afiliada o no a la U. S. C., la Casa del Poble del carrer Primer de Maig restava sempre, tancada o oberta, la llar de tots. Tant si mantenien com si no la suspensió, espiritualment la casa buida continua essent plena cada vespre d'una multitud remorosa.

Els advocats defensors

A Catalunya i a tot arreu, després del moviment d'octubre, hi ha hagut una gran quantitat d'avocats —molts d'ells companys nostres— que han treballat amb desinterès exemplar i sovint han obtingut resultats notables a favor dels perseguits per aquells fets. L'obra d'aquests companys era difícil, en moments de passió i havent de defensar davant l'autoritat militar, i si no obtenien resultats millors sovint era perquè materialment hauria estat impossible. Però llur esforç no ha estat mai inútil, i honora de debò la toga que vesteixen donant-hi un sentit autèntic. I, encara, no s'ha pas limitat aquest esforç a defensar individus, sinó que ha arribat a l'acció col·lectiva d'ajuda als empresonats i a començar d'organitzar la campanya—quan semblava, encara, tan prematura— a favor de l'amnistia.

Per a tots aquests letrats, tant si són companys nostres d'idees com si tenen idees distintes, la nostra salutació, i el nostre encoratjament a prosseguir, fins a completar-la, llur obra intel·ligent i sensible a favor d'una causa humana. Poden estar segurs de trobar llur premi —l'únic, potser—, més que en les nostres pobres paraules, en l'agraïment pregon que hauran deixat en el record de tantes víctimes, les quals evocaran tota la vida amb emoció el nom de llur defensor.

Al costat, però, d'aquesta obra benemèrita que és en general la dels defensors, també —i ja comença d'ésser hora de consignar-ho— s'ha donat algun cas de simple arribisme i adhoc de coses pitjors. Des del llatí —jove o vell, tant se val— que aspirava només a fer-se un reclam a costa de dolors aliens, i prenien aparatosament la defensa d'un grup noibrosíssim de processats per a després no ocupar-se'n

Democràcia socialista

La Democràcia té tres virtutis fonamentals: selecció, organització, control. Per ésser fructífera, ha d'elevant la massa a les aristocraties —algú la defineix fa temps com «una progressiva aristocratització de la massa»— i ensembla efectuar el procés invers: extraure aquestes de la massa, emmenar i endegar les altes vocacions. Després li cal estructurar eficientment les seleccions suscitées, i mantenir-les tothora sota el jou feunec de la sanció moral de la pròpia massa.

Tota limitació de qualsevol ordre és bàsicament antidemocràtica. La República ideal que concebem situa els homes en un pla de veritable igualtat davant els organismes col·lectius i davant els camins del viure. En l'escola primer i en la societat després, cap camí no pot ésser barrat a l'home per jerarquies artificioses, per dogmes estanços, per transitoris diferències econòmiques. L'única jerarquia etèrnia serà la de l'intel·lecte; no dona dret, però, a gaudir privilegis, i pot ésser demostrada únicament «a posteriori», per l'actiu dels serveis que hagi prestat a l'agrupament dels homes.

Una aristocràcia en plena floració cultural pot formar durant un temps una selecció feuneca. La seva tasca, però, serà nul·la mentre no s'incorpori al patrimoni anímic de les multituds. Només una república líberrima, que desfermi les traves seculars que limiten l'acció de l'home, pot anar renovant pràcticament i d'una manera indefinida els nuclis superiors dirigents.

Una democràcia autèntica tindrà forosament una base federal. No més l'economia, imprescindiblement centralitzada en una societat justa, pot escapar a la regla de les autonomies múltiples. El centralisme econòmic, però, no impedirà gens —a desgrat de certs marxistes ultrancers— la federació política. Marx i els seus no han dit mai que la política depengués «directament i immediatament» de l'economia.

Cap càrrec no serà vitalici en la democràcia autèntica. Cap investidura no tindrà púrpures. Com Pi i Margall, el ciutadà honest no s'incorpora mai representacions, però sí les hi donen accepta i complex ja cal, declinant justament i bella la inanitat dels honors. Fluideix ja la tasca, es reintegra de nou a les activitats privades, i prossegueix la noble intervenció fiscalitzant l'obra dels seus successors.

La democràcia, que és el règim polític més complex i més perfecte fins ara, necessita més que cap altre règim les seleccions dirigents. Els recursos delicadíssims del règim popular necessiten homes experts.

La democràcia —justa en la fórmula, injusta de vegades en les aplicacions— necessita el complement del Socialisme per esdevenir finalment perfecta, en la pobre mesura de l'home.

Hores de reflexió

Al Partit Socialista no ha d'ingressar-s'hi per un impuls del moment, sinó per una reflexió fonda de l'esperit que hagi arribat a la formació veritable i enredada de les conviccions. — BASTIÑO.

Els partits polítics burgesos, quan la seva constitució, actuació o transformació no obeeix a uns interessos inconfessables, s'enforteixen o debiliten, generalment, per onades sentimentals que els porten des de la hipertrofia a la desaparició total. És molt reduït el nucli de ciutadans que integren una col·lectivitat burgesa com a conseqüència d'una reflexió serena i un convenciment espiritual. D'aquesta manca de principis se'n deriva la poca disciplina interna, puix en moments difícils trontollen les seves conviccions per manca de fermesa ideològica. Si no fos per un mínim de dignitat personal que, afortunadament, acompanya moltes persones, les ensulsiades dels partits burgesos en moments de prova serien molt més sorolloses del que són en l'actualitat.

Els partits polítics de classe, per anèstes, acostumen nodrir-se d'elements les conseqüències abans de decidir-se a formar part integrant d'un nucli proletari. A aquestes organitzacions, normalment, sols s'hi ingressa després d'un estudi acurat de les seves doctrines i accions pràctiques, o com a conseqüència d'un abandonat esperit humaníssim que ens porta al sacrifici constant i voluntari.

Als partits de classe, afortunadament, no hi tenen vida els paràmits que s'entelen en la vida política amb el desig de lluir la seva vanitat o crear-se una situació econòmica estable. És massa dura i difana la vida del militant obrer perquè pugui burlar-se el control que exerceixen els mateixos companys d'organització. Per això, en èpoques de creixement normal, l'arribisme és poc freqüent, però sí, malgrat tot, s'infiltra, quan es descobreix és desorientat de manera tan contundent que difícilment torna a revirar aquesta malura que correca fins al grau màxim els partits burgesos.

Com a conseqüència d'aquesta autoreflexió els partits polítics de classe es veuen progressar de manera tan lenta que, en certs moments, arriba a descoratjar aquells que no compten amb un esperit optimista. En canvi, estudiant-ho detingudament, és un fet lògic i saludable, puix la incorporació d'allaus de companys implica forosament un perill de desviació petitburgesa traduïda en paraules truculentes, per manca de la preparació individual deguda i per la impossibilitat en que es troben els organismes del partit per a poder educar les masses recentment incorporades.

Els partits de classe posseeixen una rica amalgama de principis ideològics que tenen la suficient vitalitat, si són exposats per persones solventes sota tots conceptes, per atraure les multituds obreres desitjoses de millorar la seva situació de pàries. Però, amb bones doctrines, no n'hi ha suficient. És essencial adoptar una tàctica eficient i estudiar la multiplicitat de problemes que cada dia es plantegen per a donar-hi una solució. Detgir les realitats del moment és viure d'utopies.

Les orientacions tàctiques i solucions concretes cal adoptar-les en moments de pau espiritual, quan és tèl·lo suficient serenitat per a reflexionar objectivament, i no pas en ocasions de lluites virulentes, quan les passions desfermades porten la inquietud als esperits desbordant els mateixos principis per sols poder raonar subjectivament. Els partits de classe que han estudiat corsament unes orientacions i solucions, després de treballs extraordinaris i discussions en congressos, no poden en un moment donat abdicar tot allò que havia estat el fonament de la seva existència. La tàctica política pot variar a conseqüència d'una situació circumstantial, encara que gairebé sempre pot ésser prevista; però allò que no pot fer-se és aprofitar una situació política caòtica per pretendre introduir noves orientacions per l'avenir sense haver liquidat el passat.

No pretenc pas la infalibilitat d'unes normes assenyalades per un partit. El que nego és facultats a nuclis dirigents per a poder variar-les. El que procedeix és, sencament, estudiar els resultats d'una tàctica que creguerem encertada per veure si convé canviar-la o simplement corregir els errors que l'experiència hagi evidenciat. Sol passar freqüentment que tàctiques o principis que es consideraven superats no han estat ni solament assaïats. En altres ocasions són blasmatats per justificar el fracàs i la ineptitud dels encarrechs d'aplicar-los.

Des de la proclamació de la República els partits socialistes d'Espanya han crescut de manera massa ràpida. L'anua de nouvinguts ha desbordat l'orientació tradicional portant els partits a situacions difícils de superar. La crisi interna que en aquests moments correca els partits de classe és francament descoratjadora. Les discrepàncies ideològiques, més que una especulació espiritual, són motiu per a dirigir atacs personals de virulència no igualada entre companys. Això no pot continuar; cal que el seny s'imposi sense recórrer a amputacions que hom sap quan s'inicien i mai quan s'acaben. Si no sabem superar aquesta crisi, conseqüència en bona part del ràpid creixement dels partits, anem francament a la seva destrucció o almenys debilitament. Reflexionem tots que d'aquestes divergències sols se'n deriven beneficis per a la burgesia, malgrat que cre-

Un altre llibre sobre Rússia

JOSEP Me TALLADA, L'organització econòmica a la Rússia soviètica, amb pròleg de M. Vidal i Guardiola. Barcelona, 1935.

Per a una d'aquelles contradiccions tan freqüents en la vida real, Josep Me Tallada, que per la seva professió de director de banca sembla que hauria d'ésser un dels més intransigents defensors del règim capitalista, resulta un dels homes de la Lliga més comprensius i tolerants, i sens dubte un dels pocs autèntics documentals sobre qüestions econòmiques i socials.

No vulguí deduir el lector de l'afirmació precedent que el llibre de Tallada que comentem és un estudi imparcial i totalment objectiu, però sí que resulta de bon llegir, tot i discrepant continuament de les afirmacions fetes per l'autor, i especialment si es compara amb l'entrada de cavall sicilià que representa el pròleg de Vidal i Guardiola, al qual no podríem aplicar l'elogi de relativa objectivitat que dediquem al seu company de partit.

Fa, en efecte, Vidal i Guardiola, en el pròleg esmentat, un enfilat de preguntes, que el sol fet de plantejar-les pressuposa un desconeixement total dels fonaments del socialisme. I tan obligat que hauria d'ésser el coneixement d'una doctrina per a combatre-la amb el braç amb què sap fer-ho el nostre prològista Vegeu, com a mostra, un dels paràgrafs del pròleg:

«La il·lusió russa no és el comunisme de guerra ni la NEP. És l'anomenat socialisme construït de Stalin. Socialisme pur. No. Bastant pur en els principis, però ple de transaccions en els detalls. Pur en el principi de suprimir les rendes diferencials del capitalisme i l'apropiació individual de les plus-valoracions; ple de transaccions, per tal com conserva el diner de difícilíssima incorporació als sistemes monetaris internacionals. Vestívol (20 milions de dipositants tenen establerts 1.050.000.000 rubles, prometi modestíssim). L'interès del capital (si bé reduït gairebé exclusivament als emprèmits d'Estat, més o menys voluntaris), i tantes altres institucions del capitalisme, i per tal com no sols respecta importants residus de propietat privada, sinó que en crea de nous, sense excepció els mitjans de producció, com l'hort, les magreces, els pores i les gallines dels membres d'un Kollej; gens pur enfront de la doctrina comunista de la igualtat, car conserva i augmenta constantment en els darrers temps la desigualtat de remuneració en proporció a les categories i al rendiment de cadascun dels treballadors.»

Qui hi ha dit a Vidal i Guardiola que un règim socialista per a ésser pur ha d'abolir necessàriament el diner i l'estalvi, i ha d'imposar la igualtat de remuneracions per tots els treballadors? Davant de l'aportant amb què parla el prològista de socialisme pur, hom té el dret de preguntar: Les tracta d'una desorientació de l'escriptor o d'un interès especial a fer combregar el lector amb rodes de molí?

També Tallada, en el capítol IV, sobre «El treball i el salari», enuncia la seva crítica respecte a Rússia: «s'aplica el principi de a cadascun segons els seus mèrits o el seu treball, o sigui un sistema semblant al que regia en les societats de tipus capitalista. Però, més condecorador de la doctrina o més prudent que el seu prològista, no s'atrevia a llençar per tan fútil motiu una acusació d'imprudència de doctrina sobre els dirigents soviètics. I és que Tallada sap —i Vidal sembla ignorar— que els diferents mètodes de distribució del treball són perfectament compatibles amb el socialisme, mentre responguin a un mínim de justícia social inflexible, però sobretot mentre el fruit del treball sigui per a tots els treballadors que hi han intervingut, sense que hagin de prendre part en el repartiment els accionistes parasitaris. I quan Tallada acaba el seu paràgraf dient: «no sigui un sistema semblant al que regia en les societats de tipus capitalista», ell sap molt bé que solí el terme semblant hi queda la petita diferència que els obrers de les fàbriques russes no han de mantenir accionistes ni consells d'administració, i que si es practiquen salaris més alts a favor dels treballadors més aptes i dels directores de la producció, cada obrer pot aspirar i arribar a aquests llocs si la seva intel·ligència o la seva laboriositat li ho permeten, i en canvi en el món capitalista cap obrer no pot arribar pràcticament a emprendre, realment, anic Tallada, la salambança és extraordinària.

Però, malgrat tot, en acabar el llibre, Tallada té un moment de sinceritat i estampa una frase que ha de fer meditar els seus admiradors d'avi: «és aquella que diu: En la reacció que està soñant en els moments actuals l'Estat nascut de la Revolució francesa, Estat principalment polític, pot dir-se que Rússia ha arribat als límits finals mentre que els altres pobles es troben en les provatures preliminaris. Aquest reconeixement explícit que l'organització soviètica representa un nou grau d'avanç en l'organització política de les nacions ens fa perdonar en part a l'autor la seva estudiada posició d'aparar imperceptivament però procurant continuament fer retrocés als homes de la Rússia moderna de faltes que no els són imputables a ells, sinó als seus antecessors.»

En resum, un llibre sense pretensions, ben documentat; un autor relativament objectiu, que vol aparèixer com fonamentalment adhesionista del socialisme, però que té alguna distracció i involuntàriament confessa que l'organització soviètica consisteix en un estat de civilització més avançat; i, finalment, un prològista que en la seva deriva polemàtica aprofita l'ocasió per a polemitzar en nom de la pressió d'uns principis dels quals ningú no té ha encoratjat que en sigui el guardià.

E. RUIR I PONSSETI

LA VEU DEL POBLE

En 1931, el 12 d'abril, unes eleccions municipals portaren, dos dies més tard, la República espanyola. De llavors ençà, ha plogut molt. Hem pogut veure com s'anava desvirtuant l'obra feta per la coalició republicano-socialista, com els governs es succeïen amb major minva d'autoritat cada cop, com entraven en els rengles directius del país els enemics del règim, com el poble reaccionava amb energia suficient per a deixar una empremta marcada. En l'atracció emotiva dita de les muntanyes russes, les vagonetes, sovint, descendeixen veloçment pels pendents, però sempre tenen un límit de davallada per a tornar a emprendre l'ascensió; és precisament aquí descens el que dona l'impuls per a guanyar, triomfalment, la rampa pronunciada que s'inicia, en una ascensió gens romosa, al capdavant del pendent. Unes muntanyes russes tenen, és cert, diversos descensos i ascensos; no és la darrera vegada, doncs, que ens sentim empesos pel pendent. Però, al final del viatge, la vagoneta troba el pla, l'horizontaltat.

En aquest instant ens trobem al fons de la U. El pendent ha estat pronunciat, fort. Però veiem que això ens dona una formidable impuls per a ascendir. El sistema capitalista es troba ja en acusada decadència; és inútil que es facin esforços titànics per a

LES DUES TENDÈNCIES INTEL·LECTUALS I OBRERS

Amè a aquest mateix títol, el company Mirè ha publicat en aquestes pàgines un article on fa unes apreciacions, amb molts punts de les quals jo no puc estar d'acord. Per això crec que, un cop plantejada aquesta qüestió, cal que exposi als companys les meves opinions que el susdit article m'ha suggerit; i crec també que caldria que exposessin llur pensament tots aques que tenen coses a dir sobre aquest tema.

De bell antuvi em sembla que fóra convenient de precisar què entenem per «intel·lectuals». Del que diu el company Mirè sembla desprender-se que els mots «intel·lectual» i «home de professió liberal» són equivalents o sinònims. Per mi, això és molt lluny d'ajustar-se a la realitat. Abunden molt —disortadament abunden massa potser— els homes que exerceixen una de les anomenades professions liberals els quals no saben res de res, llevat dels coneixements inherents a llur professió (i moltes vegades, amb prou feines ni aquests coneixements). I, per altra banda, tots sabem prou que hi ha obrers manuals que per llur intel·ligència i llur cultura poden ésser considerats inclosos dins la categoria dels intel·lectuals en el sentit més noble de la paraula.

No gens menys, per poder comentar l'article del company Mirè, accepto provisoriament el sentit que ell dona, amb l'esmentada classificació, a aquestes mots. Però és que ni així tampoc no es pot parlar en el nostre partit, ni en cap altre partit socialista o, millor dit, obrer, de militants obrers i militants intel·lectuals com a representants de tendències oposades. Només hi ha militants que poden tenir una tendència determinada o bé una altra, sense que aquestes tendències siguin patrimoni exclusiu de cap d'ells. N'hi ha prou amb reparar per sobre la història de l'actuació de qualsevol partit socialista per adonar-se que en certs moments han pogut sorgir-hi trobar-se sempre elements de l'una banda i de l'altra. En el nostre partit ma-

teix trobem la manifestació d'aquest fenomen.

I ara em sembla adient de parlar de l'aspecte que considero més delicat del susdit article, bo i procurant de tractar-lo amb la màxima objectivitat. Diu el company Mirè (intentaré de resumir-ho) que, en proletaritzar-se el nostre partit, la lògica dels fets havia de portar indefectiblement la selecció proletària a la màxima jerarquia, quedant-ne allunyats, per tant, els companys intel·lectuals. I afegeix que sembla que una part d'aquests companys es mostren ressentits d'aquest avançament. Pot ésser acceptat això? Jo crec honradament que no. El fet que un partit obrer estigui més o menys proletaritzat —diguem-ho així— no impedeix pas que en els càrrecs de direcció i responsabilitat hi hagi companys intel·lectuals. El Partit Socialista espanyol —per esmentar només un exemple ben immediat— i tants altres partits socialistes, i en darrer terme el nostre també, han tingut sovint companys intel·lectuals en llurs organismes superiors, sense que ningú pugui afirmar que no són partits proletaritzats. Això vol dir, al meu entendre, que les causes de la situació interna del nostre partit deuen tenir un origen en altres fonts. Intentaré d'explicar-les.

En engrandir-se el nostre partit, aquests companys intel·lectuals anaren perdent contacte amb la massa de militants. Motius d'aquesta actitud? Els ignoro. El que puc afirmar, però, és que aquest fet no es produí pas per pressió de la massa del partit, sinó per pura voluntat dels interessats. Tant és així que alguns d'aquests companys assistien amb tan poca freqüència als nostres centres i a les nostres assemblees i reunions, que es donà el cas —molt lamentable, no cal dir-ho—, que un gran nombre de militants de la U. S. C. no els coneix ni de vista.

Com volen, doncs, aquests estimats companys, que sense assistir a les nostres reunions i als nostres actes, malgrat que hi puguin ésser discus-

tant afers ben importants, els militants els designin per a ocupar llocs de direcció? I com volen que això sigui, si n'hi ha hagut i tot que han deixat d'assistir als Congressos del Partit quan per llur representació estaven obligats a fer-ho?

En fi, si dic aquestes coses—que em sabria greu que poguessin molestar ningú— és perquè voldria sincerament que aquestes consideracions que acabo de fer donessin entenent als companys intel·lectuals que han de prendre una part més activa en la vida del Partit i perquè s'adonessin que som molts els que vueriem amb un goig sincer que, en rependre la U. S. C. el seu funcionament normal, contribuïssim amb llur vàlua i llur actuació a fer que el nostre partit tingués sempre un lloc d'honor en les luites empreses pel proletariat de la nostra terra.

JOSEP FERRES RIBERA

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 11
BARCELONA
15 de juny del 1935

PREU:
20 cènt.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre 250
Semestre 500
Any 1000

Redacció i Administració:
A. LÓPEZ DE AYALA, 10, PRINCIPAL
(BARCELONA - SANTIS)